

Ex necessitate etiam jucundam fieri necessitudinem.

Nec amicorum necessitudo tot Orbi delicias fecit,

Quot aquæ & aëris amica necessitas,

Hinc sese ipsam natura miratur;

Et vel se prius non extitisse,

Vel nunc existere se aliam credit.

Nam quando in hortis effata defloruit & languet,

In hoc cum arte connubio velut juvenescens,

Extra Ver etiam

Et fingit flores, & pingit:

Non tamen mentitur, ubi est qui metitur,

Inter ipsas aquas suis è cineribus renascens

Veneris capillus.

Nec id deliciantis naturæ solum est delictum,

Aliam se esse ex quo nupsit arti:

Hæc totius Theatri vox est.

Et si alia non est, certe aliter est.

Vide sis, dum vel in solis aquis ludit;

Quas formas non induit, propriam tamen non exuit:

In mille formas aquam transformat, non deformat

Novus Proteus.

Sine fulgore eam d'ffundit in radios;

Sine igne figurat in stellas;

Inermis extendit in jacula; innubis crispat in pluvias;

Sine calore accendit in fulgura,

Sine frigore conglobat in grandines;

Et dum sic undique armatur, ubique tamen amatur,

Quia innoxia sævit:

Nam lymphantem naturam ars docuit mulcere lymphis.

Et verò mirandum,

Leges accipere, quæ assueta est præcipere:

Ad nutum artis paret, cujus è voto omnia ars parat.

Natura rerum omnium proma conda,

Condit utere suo discolores liquores,

Juben.